

DORUL
DE
ACASĂ
JANET FOX

Traducere din limba engleză
de Sabina Lungu

Editura Paralela 45

Director de producție editorială: Ionuț Burcioiu

Redactare: Anda Marin

Corectură: Roxana Pietreanu

Tehnoredactare & DTP: Monica Bîrlodeanu

Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FOX, JANET

Dorul de acasă / Janet Fox ; trad. din lb. engleză de

Sabina Lungu. - Pitești : Paralela 45, 2025

ISBN 978-973-47-4316-2

I. Lungu, Sabina (trad.)

821.111

Carry Me Home

Text © 2021 by Janet Fox

All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form.

SIMON & SCHUSTER BOOKS FOR YOUNG READERS

and related marks are trademarks of Simon & Schuster, Inc.

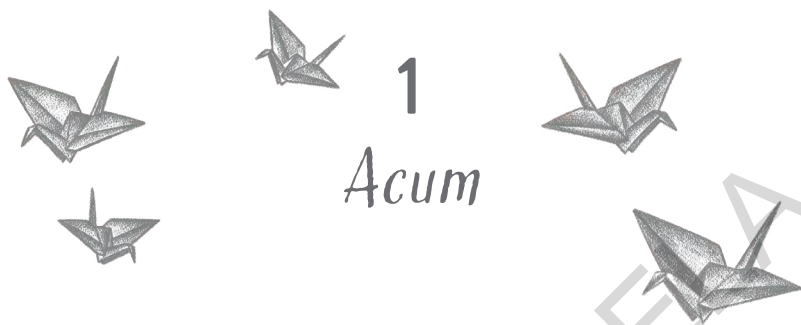
Published by arrangement with Erin Murphy Literary Agency
through Rights People, London

Copyright © Editura Paralela 45, 2025

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar

conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Zia în care a dispărut tatăl lui Lulu a fost, până în momentul acela, cea mai rece dimineață a anului.

Din pricina asta, era încă făcută colac, vârată bine sub pături, lipită spate în spate de Serena, atunci când soarele a aruncat o rază în oglindă, reflectându-se pe chipul lui Lulu și trezind-o brusc. A mijit ochii, apoi și i-a frecat, zicând cu voce tare:

— Poftim?

I se adresa soarelui întrebând „Poftim?“, apoi:

— Tăticule?

Lulu s-a ridicat în capul oaselor. Geamurile Chevrolet-ului Suburban erau aburite, iar Serena încă dormea. Tatăl lor nu era pe bancheta din spate. Înelitoarele lui erau împăturite în pătrate, cum își începea întotdeauna ziua. Dar astăzi își începuse ziua fără să le trezească, fără obișnuitele ritualuri cu ștergere umede, ca să-și curețe fețișoarele, cu sticla cu apă și periuța cu care se spălau pe dinți, pentru că, după cum spusese tatăl, „Indiferent de situație, fetelor, ne vom ocupa de igienă. Curățenia e în rând cu smerenia“.

Când spusese asta, iar ea era mică și nu cunoștea înțelesul cuvintelor, Lulu și-a închipuit o pereche de blugi cu talie înaltă, pe care astăzi i-ar numi blugi de mamă, pe o siluetă de sfânt, cu nimb, ochii către cer și mâinile împreunate în rugăciune.

Acum, că avea doisprezece ani împliniți, știa ce-i aia igienă. Știa chiar și cum se scrie.

Pe când Lulu ștergea geamul, confuzia a luat locul surprizei, transformându-se apoi într-o apăsare în piept. Mâna ei a trasat un cerc pe sticla aburită și umedă, dar n-a putut să zărească nimic printre crengile care înveleau Suburbanul. Nicio mișcare, cu excepția soarelui, care acum își revărsa lumina rece asupra mașinii.

Nu era sâmbătă. Nici duminică. Era joi, zi de școală, și aveau să întârzie.

Oare unde era tăticul? Apăsarea din piept a crescut.

— Reenie, a zis Lulu, scuturând umărul surorii ei. Trezește-te!

Serena s-a foințit, iar chipul ei s-a ivit dintre straturile de pături.

— Ce-i?

— Am întârziat.

Lulu își dădea seama de asta, căci era septembrie, iar lumina soarelui cădea în unghiul acela particular, care indica faptul că ar fi trebuit să fie deja în drum spre școală.

A apucat sticla cu apă și a umezit prosopul, frecându-și aspru fața cu el, înainte de a i-l pasa Serenei. Și-a tras hanoracul peste cap, a sărit în blugi și s-a strecurat de pe locul de bancheta din spate pe cel de-al doilea loc din față, unde trebuia să fie tăticul, apoi a deschis ușa, dându-i un brânci cu umărul.

Aoleu, ce frig era!

Lulu și-a frecat brațele și a sărit nițel de pe un picior pe altul, înainte să se asigure că nu o privea nimeni ușurându-se în spatele mașinii. Până să se îmbrace și să fie gata Serena, Lulu se spălase pe dinți și găsisese gecile și ghiozdanele. A sărit de pe un picior pe altul din nou, să-și domolească tremuratul, în vreme ce o aștepta pe Serena să-și termine rutina de dimineață.

— Grăbește-te! Hai să mergem!

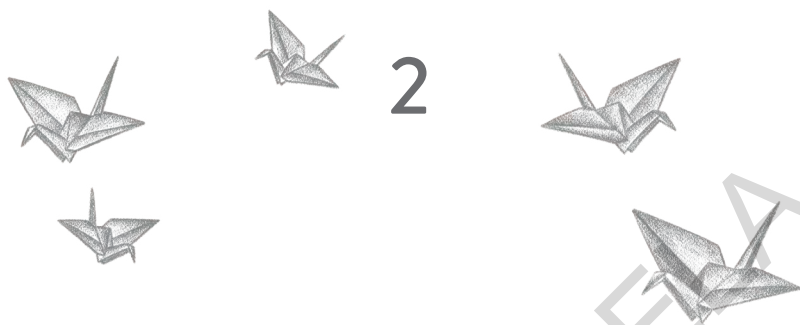
— Mi-e foame! a scâncit Serena. Unde-i tătucul?

— N-avem timp. Tre să mergem, a răspuns Lulu.

Asta a fost tot ce-a spus, pentru că asta era aproape tot ce știa. Cu excepția unui lucru.

Când nu era nimeni – nimeni care să le încurajeze și să le motiveze, nimeni care să-și asume responsabilitatea – atunci o făcea Lulu.

Dar, unde era tătucul?

— **E**abia a patra ta săptămână de școală, Serena Johnson, și întârzii deja, a zis supraveghetoarea, strângând din buze în timp ce pescuia din sertarul biroului un formular pe care apoi l-a completat. Nu-i un mod prea bun să începi clasa a treia.

Lulu și-a târșăit picioarele, strângând mai tare mâna Serenei într-a sa. Își dorea ca femeia să se grăbească. Trebuia s-o lase pe Serena și să pornească spre gimnaziu, aflat la cinci minute de mers în josul străzii. Să întârzie era deja destul de rău, însă acum avea să lipsească de la testul de ortografie.

În Texas, Lulu nu întârziase nici măcar o dată. Certificatul școlar pentru prezență impecabilă îi era acordat an după an. Încearca să țină piept supărării pe care o simțea. Astăzi, tatăl o făcuse lată de tot.

Oare pe unde umbla? Și ce urma să se întâmple acum?

Lulu credea că îl auzise ducându-se afară la un moment dat, cât încă era întuneric. De obicei, mergea să facă duș, se îmbrăca și apoi se întorcea să le trezească. Dar nu și astăzi. Astăzi plecase și nu se mai întorsese.

Când s-a dat jos din mașină în dimineața aceasta, Lulu a găsit portofelul lui tati acolo unde îl pitea mereu, într-o fantă a portierei, împreună cu cheile și telefonul mobil. În portofelul lui se găseau șizeci de dolari și șizeci și cinci de cenți, iar telefonul era descărcat. A încuiat mașina și și-a vârat cheile și portofelul lui în buzunar, dar a lăsat acolo telefonul, căci nu era voie cu telefoane la ea la școală și, pe deasupra, era și descărcat și n-avea oricum pe cine să sune.

Femeia s-a întins și i-a înmânat lui Lulu, prin geamul despărțitor, bilețelul, spunând:

— Să mergă de îndată la oră!

— Da, doamnă, a mormăit Lulu, împingând-o pe Serena pe ușă, în hol.

— Mi-e foame, a zis Serena încetișor.

Lulu s-a oprit. Ar fi putut măcar să șterpească un biscuit umplut, dacă n-ar fi fost atât de agitată. Lucrul ăsta a făcut-o să fie din nou supărată pe taticul.

— Hai, du-te. Ne vedem la ora trei, a spus Lulu.

A petrecut-o cu privirea pe Serena, fixându-i spatele micuț, de care atârna, legănându-se înainte și înapoi, ghiordanul zdrențaros cu Hello Kitty, care fusese al lui Lulu.

Lulu a gonit de la școala Serenei spre gimnaziu, unde a fost dojenită din nou, a mai primit un bilet și a încercat să-și domolească pașii (căci alergatul nu era privit cu ochi buni) în drum spre sala ei de clasă.

Domnișoara Baker și-a dus degetul în dreptul buzelor pe când Lulu deschidea ușa. Testul de ortografie era pe sfârșite.

Lulu s-a strecurat la locul ei, văzând-o cu coada ochiului pe Deana, care și-a încrețit nasul de parcă ar fi simțit un miros urât. Domnișoara Baker a zis cu voce tare:

— Ultimul cuvânt. „Ridicol“.

Lulu a scris cuvântul, singurul de altfel pe foaia ei de hârtie, apoi și-a trecut numele, data și numele domnișoarei Baker. În timp ce înmâneau foile, Deana, cu nasul încă încrețit, a șoptit:

— Ridicol.

Chipul lui Lulu s-a înroșit tot.

EDITURA PARALELA 45

După toate lucrurile acelea rele, tot ce se întâmplase cu mama, toate câte au făcut-o pe Lulu să simtă că era nevoie să iasă în față și să facă ce trebuia făcut – după toate acestea, tăticul făcuse tot ce îi stătuse în putință.

A încercat să facă totul să meargă. S-a străduit să le ofere o viață normală. Ca atunci când au pornit la drum, în prima zi, când soarele se arăta precum un firicel purpuriu dinspre est, iar mașina era pregătită, plină de bagaje.

— Vedeți voi, mașina asta e destul de confortabilă, nu credeți? Putem să economisim o groază de bani.

Lulu i-a urmărit privirea când tăticul s-a uitat în oglinda retrovizoare și i-a surprins expresia de pe chip. Lângă ea, Serena privea pe geam, în liniște, stejarii albi și câmpiile netede înșiruindu-se în viteză. Apoi prima lor zi, imediat după ivirea zorilor, când genele lui Lulu erau încă acoperite de urdori.

— Mi-e dor de casă, a șoptit Serena.

— Știu, dulceață, a răspuns tăticul. Dar ni se așterne înainte o excursie cu mașina, către vremuri mai bune. Nu-i așa?

O imensă liniște i-a cuprins până ce tăticul a spus din nou:

— Hei! Știați că odinioară se transportau vite cu mașina din Texas până în Montana? Iar acum conducem și noi chiar pe vechiul drum. Am o casetă pe aici, pe undeva, cu cântece de cowboy.

A pescuit în suportul portierei din dreptul său, scoțând casetă după casetă, până ce-a găsit-o pe cea pe care o căuta.

— Ce bine că automobilul ăsta vechi are casetofon, nu-i așa? Fiiin'că eu mi-am păstrat toate casetele vechi.

Când a împins caseta înăuntru, o salvă de scripci a țâșnit din boxe, iar niște glasuri bărbătești în armonie cântau despre vițeluși orfani și imortele.

Tăticul a cântat la unison până când le-a făcut pe Lulu și pe Serena să cânte și ele. Cântatul era unul dintre lucrurile preferate ale lui Lulu. Îi plăcea să cânte chiar și atunci când amintirile legate de cântat o făceau să sufere.

Dar cântecele acestea despre cowboy erau distractive și tăticul era vesel, iar Lulu l-a iertat în acel moment, pentru că se străduia atât de tare să facă lucrurile să meargă.

Lulu descoperise că, dacă mergea suficient de încet de la ora de matematică înspre cantină să-și ia prânzul, putea să găsească o masă numai pentru ea.

— Dulceațo, nu prea mai ai bani în cont, a zis bucătăreasa de la cantină. Spune-i lui tati să-ți mai vireze niște bani până la sfârșitul săptămânii.

Lulu a încuviințat din cap, cu privirea în altă parte.

S-a strecurat pe un scaun și și-a deschis cutia cu lapte, bând lichidul rece într-o serie prelungă de înghițituri.

— Ți-era cam sete, nu-i așa?

A deschis ochii și s-a șters cu mâna la gură. Băiatul – Jack-cumva, coleg de clasă cu ea – s-a așezat în fața ei, iar tacâmurile i-au alunecat zăngănind pe tavă atunci când a azvârlit-o pe masă.

— Ce presupui că are în ea tortilla aia? a întrebat Jack, împungând mâncarea cu cuțitul.

Și-a ridicat privirea spre ea.

Lulu a ridicat din umeri, apoi a luat o gură. Nu era rea. Nu era nici bună. Nu ca în Texas. Dar îi umplea stomacul.

S-a gândit la Serena, sperând că mânca un prânz bun.

Jack a zis:

— Mie nu-mi place laptele, dar ei mă obligă să-l iau oricum. Îl vrei pe-al meu?

Lulu s-a oprit, cu gura plină, întrebându-se dacă băiatul se simțea bine.

S-a pus în gardă. Putea să aibă grijă de ea însăși. Dar iată-l pe Jack fixând-o cu privirea, cu brațul întins, cu laptele rece în cutia aceea nedesfăcută, așteptând. Părea în regulă.

Ea a încuviințat din cap.

— Grozav! Fiin'că, altfel, ar fi o risipă, a conchis el, dând drumul cutiei pe tava ei. Abia te-ai mutat în oraș, nu? Ce părere ai despre Montana?

„Păzea, că vine!“, și-a zis Lulu și a ridicat din nou din umeri.

— E-n regulă, a răspuns ea ezitând, căci nu voia să pară prea ciudată și să nu zică nimic. E cam frig.

— Încă nu-i frig. Stai să vezi. Sper că ai o geacă mai groasă.

Cu furculița în mână, arătând în direcția lui Lulu și mestecând în timp ce vorbea, a întrebat:

— De unde ești?

„E mai bine să nu vorbim cu alții despre asta, fetelor. Trecutul e trecut. Iar noi o luăm de la capăt, un nou început. Trebuie doar să ne statornicim, atâta tot. Să-ncepem numai“, le zisese tatăl.

Lulu spera că tatăl avea să le explice unde fusese și de ce, atunci când avea să vină să le ia după orele de curs. Era în continuare supărată pe el. Însă și-a amintit vorbele lui: „Să nu vorbim cu alții despre asta.“

— Oklahoma, i-a răspuns lui Jack, iar asta era o minciună.

Jack și-s pus deoparte furculița și a început să cânte furtunos.

— O-o-o-klahoma, acolo unde vântul suflă biciuind câmpia¹, a intonat el.

În jurul lor, copiii au amuțit, la început holbându-se, apoi râzând. Deana a rostit cuvântul „ridicol“ foarte tare. Lulu aproape că a alunecat sub masă.

— Scuze, a zis Jack, dar nu părea să-i pară rău. Iubesc musicalurile. Cântecule de spectacol. Petrec o groază de timp cântând. E musai să-l știi pe-ăsta, din moment ce ai locuit acolo.

Lulu nu știa cântecul, dar a priceput la ce se referea. Pentru că și ei îi plăcea să cânte. Doar că nu în sala de mese. Nu când mai erau și alți copii uitându-se le ea. O priveau pentru că purta haine demodate, la mâna a doua, și avea o tunsoare la fel de demodată, fiindcă rar se întâmpla să-și tundă părul, iar acum o priveau fiindcă era aici cu Jack, care era drăguț, dar poate puțin cam ciudat. S-a ridicat, luându-și tava.

— Trebuie să plec.

— Ah. Bine, a zis Jack, aruncându-i o privire luminoasă. Ne vedem mai târziu.

Toți ochii aceia fixându-i spatele. Toate șușotelile acelea lașe și batjocoritoare. Deana zicând ceva despre mirosoare. Apoi râzând, râzând și iar râzând.

¹ Versul original este „Oklahoma, where the wind comes sweeping' down the plain“, în musicalul *Oklahoma!*, scris de Rodgers și Hammerstein în anii '50 și reinterpretat de Hugh Jackman în 1999. (*N. tr.*)

Camera de spital era întunecată, cu excepția luminițelor care pâlpâiau în verde și roșu și albastru și alb. Lulu stătea nemișcată, ascultând.

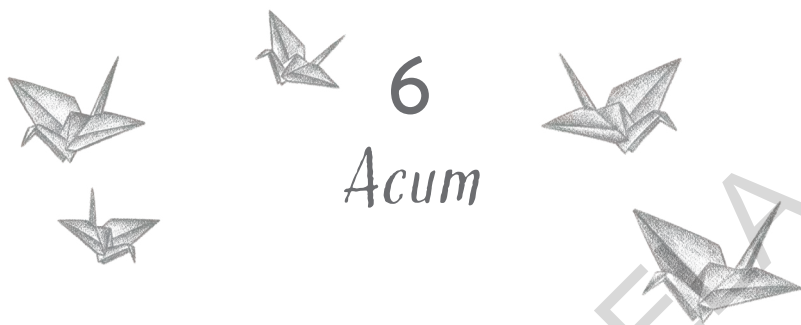
Ascultând bipurile. Ascultând sunetele respirației. Ascultându-și bătăile inimii.

A auzit şușotelile de pe hol. S-a străduit să audă vorbele, dar nu le-a putut înțelege. Voia să știe și, în același timp, nu voia.

Voia să facă ceva. Să spună o rugăciune. Să facă o promisiune. Să-și pună o dorință. Orice.

A încetat să se mai chinuie să-i audă pe adulți și s-a apucat să cânte încetișor – un cântec bisericesc, un cântec preferat. Era tot ce putea face pentru a se simți mai bine, pentru a-și încetini pulsul, pentru a înăbuși celelalte lucruri din capul ei, în camera asta.

Asta era demult, la început.

Când s-a terminat școala în ziua aceea, Lulu s-a dus direct la școala primară, pentru a-și petrece orele de după cursuri. Era singura elevă de gimnaziu care făcea asta, ceea ce era, de fapt, o ușurare, un răgaz de la căutăturile băgăcioase și murmurale meschine. Pe Deana a venit s-o ia o femeie suplă – mama ei, credea Lulu – într-o Toyota neagră, nouă-nouță. Fata a început să pâlăvrăgească cu mama ei imediat ce a deschis portiera.

Deana părea că tot sporovăiește, iar maică-sa s-a uitat în altă parte atunci când mașina mare și neagră – văleu, părea mult mai spațioasă chiar și decât Suburbanul – a trecut pe lângă ea în drumul ei spre afterschool.

Serena era deja acolo, așezată înaintea unui teanc de hârtie colorată, cu niște chestii ciudate și zgrunțuroase din hârtie împrăștiate pe masă.

— Ia uite! a zis Serena, ridicând una dintre cocoloașe, ca să-i arate lui Lulu. E un dinozaur!

— Chiar așa, a răspuns Lulu, dându-și ghiozdanul jos din spinare și scoțând caietul de engleză.

Supraveghetoarele erau liceene. Erau destul de drăguțe. Bârfeau și chicoteau în răstimpul dintre activități.

— Îi zice *rigahmi*, a zis Serena.

— *Origami*, a corectat-o Laurie, una dintre fete. Arta japoneză a împăturirii hârtiei.

Lulu s-a aplecat deasupra caietului, citind un paragraf și întrebările, ca apoi să poată scrie răspunsurile.

S-a sprijinit de spătarul scaunului. Ha. Era ciudat. A citit încă o dată paragraful, un rezumat al cărții pe care urmau să o studieze. Cartea era despre o fetiță japoneză care a supraviețuit bombei atomice de la Hiroshima în timpul Celui de-Al Doilea Război Mondial, dar după aceea s-a îmbolnăvit de leucemie. Exista o veche credință japoneză care spunea că oricine face o mie de cocori din hârtie, împăturindu-i după tehnica origami, își poate pune o dorință, iar dorința aceea va deveni realitate, așa că fetița a început să împăturească cocori din hârtie, dorindu-și să se însănătoșească.

Lulu și-a ridicat privirea. Serena îndoia o bucată de hârtie albastră. S-a oprit și i-a aruncat un zâmbet lui Lulu.

— Vezi? a făcut ea, înălțând chestia-albastră-care-semăna-cumva-cu-un-dinozaur.

La ora patru și jumătate, fetele au început să facă ordine în sală și să-i pregătească pe copii de plecare. Plecarea acasă. Acasă.

Lulu și-a strâns tema, punând-o în ghiozdan, și a adunat lucrurile Serenei.

— Pot s-o iau cu mine pe-asta? a întrebat-o Serena pe Laurie.

— Desigur. Ia-le pe cele pe care ți le dorești.

— Asta tre'a să fie un cocor.

— Așa-i, a răspuns Lulu.

Acea chiar semăna cu un cocor.

— Bună treabă, Reenie!

Dacă Lulu crezuse măcar vreodată în coincidențe, nu știa. Cu toate astea, era un lucru ciudat.

S-au dus afară, în locul obișnuit, unde se întâlneau cu tăticul. Laurie era acolo, fără palton, cuprinzându-se cu brațele și așteptând, pe când cei câțiva copii și părinții lor veneau și plecau. Un vânt rece începuse să sufle dinspre munți, iar Lulu și-a ridicat gulerul gecii subțiri. Vântul mirosea ca interiorul unui congelator, tot numai uscăciune și gheață.

Tăticul nu era acolo. Lulu a scrutat cu privirea strada într-o direcție, apoi în cealaltă. Supărarea ei clocotea, transformându-se în altceva. În ceva tare, care aterizase pe fundul stomacului ei, ca și când ar fi înghițit o piatră. Lulu și-a mușcat buza.

— Ei, asta-i! a zis Laurie, frecționându-și brațele și sărind nițel. Cred c-o să ningă.

I-a aruncat o privire lui Lulu.

— Tatăl tău a întârziat.

— Am uitat. Astăzi ne întâlnim cu el acasă, a mințit Lulu. Știu cum să ajung.

— Ești sigură? a întrebat Laurie, încă sărind și părând ușurată.

— Sunt sigură, a zis Lulu. Sigură.

— Păi, bine atunci. Pe mâine! a zis Laurie, ducându-se glonț înspre ușă.

— De ce i-ai spus asta? a întrebat Serena, în timp ce-și croiau drum în josul străzii.

— Pentru că e frig și n-avea palton, a răspuns Lulu. Fiindcă voiam să pornim odată. Pentru că știu drumul.

Pentru că.

Tăticul nu era de găsit.

— **M**ontana le are pe toate. Munți, râuri, lacuri, păduri, chiar și animale sălbatice, a zis tătucul.

— Animale sălbatice? a întrebat Serena.

— Urși și din astea, a răspuns tătucul, adăugând că sunt niște urși cumsecade. Știți voi. Nu trebuie să ne facem griji.

În locul în care erau în momentul acela nu se găsea nimic din toate astea. Ce vedea Lulu, rezemată de geamul mașinii, în vreme ce conduceau pe o stradă îngustă, la o săptămână după ce plecaseră din Texas, erau instalații de foraj, turle de foraj, trailere, pompe de adâncime, camioane și un teren plat și pustiu care se întindea cât vedeai cu ochii, în cele patru zări.

Tătucul a oprit lângă o rulotă pe care scria ȘEF DE PUȚ, iar dedesubt, ANGAJĂRI.

— Fetelor, rămâneți în mașină câteva clipe, bine? Mă întorc imediat.

Serena s-a trântit cu spatele de bancheta mașinii.

— O să ne facă rost de o casă?

— Mai întâi de o slujbă, a zis Lulu. Apoi de o casă.

După o vreme, tăticul s-a întors, a deschis portiera și a urcat înăuntru cu un oftat. Nu s-a întors către fete.

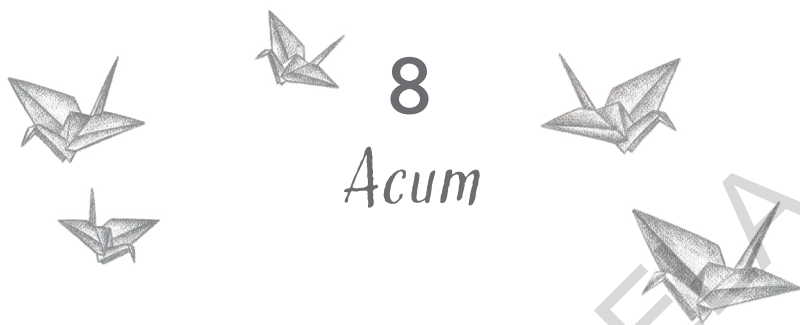
— Se găsește de lucru o groază pentru cineva ca mine. Problema e că n-avem unde să locuim. Sunt prea mulți muncitori aici și n-au construit suficient de repede.

Și-a ridicat privirea către oglinda retrovizoare.

— Sunteți de acord să mai stați așa o bucată de vreme? Mașina asta e în regulă?

— Sigur, tăticule, a răspuns Lulu.

— Sigur, tăticule, a repetat Serena.

Unul dintre lucrurile pe care tăticul le-a făcut, cu siguranță, bine a fost să găsească locul ăsta în care să parcheze, în acest orașel din Montana. Asta s-a întâmplat după ce plecaseră de la locul de exploatare petrolieră. După incidentul de la locul de foraj, când Lulu a fost singura care a putut să oprească lucrurile. Asta după ce conduseseră încă o jumătate de zi înspre vest.

De la Suburban la școală făceai zece minute pe jos, urmând direcția estică. Zece minute înspre vest, către banca de alimente. Biblioteca și mașinile de spălat cu fise nu erau prea departe de școală, iar locul de parcare în sine era bine ascuns de frunzișul copacilor, oferindu-le intimitate, dar erau totuși în parcul pentru rulote, unde aveau toaletă și baie cu dușuri în josul drumului neasfaltat. Iar parcul pentru rulote era împrejmuț cu gard, ca să țină la distanță urșii și celelalte animale. Până să menționeze tăticul animalele sălbatice, Lulu nu se gândise niciodată la asta.

În plus, slujba lui tati de aici se potrivea cu programul zilelelor de școală, ceea ce era perfect, și se găsea și ea la o distanță mai lunguță de străbătut pe jos.

Aveau o rutină.

În zilele de sâmbătă, mergeau mai întâi la banca de alimente, apoi la spălătoria cu fise, apoi la bibliotecă. În timpul verii, în zilele lucrătoare, își petrecuseră după-amiezile însorite la piscina publică din parc, în timp ce tăticul mergea la serviciu, pentru că două fete care erau sau nu acolo de capul lor nu deranjau pe nimeni. Duminicile, porneau la drum cu mașina, explorând.

Acum, că fetele erau înapoi la școală, după-amiezile din zilele lucrătoare erau scurte, cu tăticul care făcea de mâncare în spatele Suburbanului, în vreme ce ele făceau duș în baia parcului de rulote, iar după cină se culcau odată cu găinile.

— La culcare cu găinile, zicea tăticul. Ne sculăm cu găinile, ne culcăm cu găinile. Sănătos, avut și înțelept¹.

Chiar și așa, Lulu avea o lanternă pe care o folosea să citească până adormea, în cele mai multe nopți.

Tăticul a învățat-o pe Lulu să gătească la primus, pentru că era „o deprindere pe care ar trebui s-o aibă toată lumea“. Era simplu de folosit, dar totul trebuia strâns în fiecare noapte din cauza urșilor. Însă tăticul, îndemânat ca de obicei, făcuse o cutie solidă din lemn reciclat, în care depozitau primusul, cratițele și tigăile, farfuriile și tacâmurile, împreună cu măsuța, sub mașină.

După un timp, Lulu n-a mai întreat de casă. Deocamdată aveau cele trebuincioase.

Se aveau unul pe celălalt.

În ziua în care a dispărut tăticul, Lulu n-a fost peste poate de îngrijorată, până ce s-au întors la Suburban și au

¹ Proverbul consacrat este „Early to bed, early to rise makes a man healthy, wealthy and wise“, un echivalent al zicalei „Cine se scoală de dimineață departe ajunge“. (N. tr.)

găsit totul exact așa cum fusese lăsat, iar tăticul nicăieri. Acum, supărarea se amesteca și se agita ca o oală cu tocană în care fuseseră aruncate boabele îngrijorării.

— Lu? a întrebat Serena, strângând-o de mână.

— Pentru diseară avem niște unt de arahide, a zis Lulu. Și pâine. Tăticul probabil că lucrează o tură în plus. Ne descurcăm.

După ce au făcut duș și au mâncat și înainte să se fi făcut întuneric, Lulu a ajutat-o pe Serena cu păturile – lăsate în dezordine de dimineață – și a încuiat mașina. Dacă venea tăticul, ar fi bătut în geam.

— Unde-i tăticul? a șoptit Serena.

— O să fim în regulă, a zis Lulu. Culcă-te.

În seara aceea, Lulu n-a citit.

9

Cu mult înainte

Prima și singura dată când a dispărut tăticul a fost la câteva luni după ce s-a terminat treaba cu mama. Se aflau încă în Texas, încă în casă, încă în viață – într-un fel, chiar vizavi de mătușa Ruth cea supărată.

Serena și Lulu, încercând să fie cuminți, încercând să fie de ajutor, iar Lulu străduindu-se să nu fie supărată ea însăși din pricina tuturor celor întâmplare, au petrecut mai mult timp decât le-ar fi plăcut acasă la mătușa Ruth cea supărată, încă dinainte să dispară tăticul.

Dar într-o seară le-a trimis pe Lulu și pe Serena cu mătușa Ruth acasă, care era întotdeauna furioasă, apoi, pe neașteptate, dus a fost, zicând „Pe curând“.

„Pe curând“ s-a dovedit a fi o lună.

Mătușa Ruth avea reguli, cum ar fi aceea că nu se vorbește după stingerea luminii. Mărșăluia încolo și-ncoace, mormăind despre John în sus și John în jos. John, tăticul lor. Și dădea telefoane bombănitoare, pe care Lulu le auzea fără să vrea, cu vorbe care îi făceau pielea de găină.

Cuvinte precum „plasament“ și „nu pot să am grijă de ele de una singură“ și „să le ia de aici“ și „ilegal“.

În fiecare noapte, după ce se lăsa liniștea, Serena se strecura în patul lui Lulu.

— De ce-i tot timpul atât de furioasă? șoptea Serena.

Lulu s-a gândit la furie. La cum era să simți asta.

— Uneori, oamenii care sunt furioși nu sunt nici mai mult, nici mai puțin decât speriați, i-a șoptit înapoi.

— Dar de ce-ar fi ea speriată?

— Că tăticul n-o să se mai întoarcă.

— Dar și mie mi-e frică de asta, iar eu nu-s furioasă. Doar îmi e frică, a zis Serena. În plus, asta nu-i o treabă care s-o sperie pe ea. E a mea. Nu i se cuvine ei s-o aibă. N-are de ce să fie ea speriată că tăticul n-o să vină înapoi.

Vorbele șoptite ale Serenei au ieșit sugrumate.

Lulu i-a strâns mâna.

— Sunt aici, Reenie, a zis Lulu.

A zis-o încurajând-o și asumându-și responsabilitatea, încercând s-o aline pe Serena, când alinarea era greu de găsit. Pentru că vorbele precum „plasament“ și „să le ia de aici“ o făceau pe Lulu să-și dea seama că exista o gaură mare, mare care trebuia acoperită, genul de prăpastie în care puteau să cadă copiii atunci când părinții nu erau atenți, dintr-un motiv sau altul. O prăpastie care-i putea înghiți pe cei mici atunci când adulții se temeau.

— N-am să las nimic rău să se întâmple.

Când tăticul s-a întors, în sfârșit, după luna aceea, era un pic mai puțin trist. Avea cu el Suburbanul și zicea ceva de un plan; un plan care a făcut-o pe mătușa Ruth cea supărată să bodogăneasă și să mormăie și mai mult. Un plan din care făcea parte și vehiculul.

DORUL DE ACASĂ

Lulu a avut mare grijă să nu-l lase pe tăticul să mai plece singur din nou și s-a ținut pe cât de departe a putut de mătușa Ruth cea supărată, până ce planul lui tati s-a realizat.

EDITURA PARALELA 45